

Bajka o toplim pahuljicama

Jednom davno živelo je dvoje srećnih ljudi zvani Tim i Megi sa svoje dvoje dece po imenu Džon i Lusi. Da bi se razumelo kako su bili srećni, morate razumeti kakvo je to bilo vreme. Vidite, u to vreme svako je pri rođenju dobio malu, nežnu torbu sa toplim pahuljicama. Kad god bi neko posegnuo u torbu, mogao je iz nje da izvadi tople pahuljice. Tople pahuljice su se mnogo tražile jer su činile da se svako ko ih dobije oseća prožet toplinom i mekoćom. Ljudi koji nisu redovno dobijali pahuljice bili su u opasnosti da im se razvije bolest koja je uzrokovala da im se kičma osuši i da umru.

Tih dana bilo je vrlo lako dobiti tople pahuljice. Svaki put kad nekome trebale, mogao je da dođe do tebe i da kaže: "Želeo bi da dobijem tople pahuljice."

Tada bi ti posegnuo u torbu i izvadio tople pahuljice veličine ruke male devojčice. Kada bi pahuljica ugledala svetlo dana, nasmešila bi se i procvetala u veliku čupavu, toplu pahuljicu.. Tada bi je postavio na rame, glavu ili krilo osobe i ona bi se privila i rastopila na koži i činila da ga prožme dobar osećaj. Ljudi su stalno tražili jedni od drugih tople pahuljice i kako su se slobodno davale, nikada nije bio problem da svako dobije dovoljno. Bilo ih je uvek mnogo za razmenu i svi su zbog toga bili srećni i osećali se najčešće toplo i pahuljasto.

Jednoga dana zla veštica je postala ljuta jer su svi toliko srećni i niko ne kupuje njene napitke i masti. Bila je jako lukava te je smislila opak plan. Jednog prekrasnog jutra uvukla se kod Tima dok se Megi igrala s njihovom ćerkom i šapnula mu u uvo:

"Pogledaj Time, vidi koliko toplih pahuljica Megi daje Lusi. Znaš, ako tako nastavi možda će ih potrošiti i onda neće ostati nijedna za tebe." Tim je bio zapanjen. Okrene se ka veštici pa joj reče:"Hoćeš da kažeš da neće uvek biti toplih pahuljica u našoj torbi kada posegnemo za njima?" A veštica odvrati:" Ne, apsolutno ne, i jednom kad ih potrošiš, to je sve. Više ih nećeš imati." Onda odlete dalje na metli smejući se i vrišteći.

Tim to primi k srcu i počne da primećuje svaki put kad bi Megi davala tople pahuljice nekom drugom. Čak se zabrinuo i uznemirio jer je voleo Megine tople pahuljice. I nije hteo da ostane bez njih. Bio je uveren da nije u redu da Megi troši svoje tople pahulje na decu i druge ljude. Počeo je da se žali svaki put kad bi video da ih daje nekom drugom, a kako je i Megi njega volela, prestala je često da daje tople pahuljice drugim ljudima i počela je da ih čuva za njega.

Djeca su to posmatrala i uskoro pomisle kako je pogrešno davati tople pahuljice svaki put kad ih neko traži ili se tako oseća. Oni su takođe postali vrlo oprezni. Posmatrali bi svoje roditelje pažljivo i kad bi osetili da neko od roditelja daje previše toplih pahuljica, počeli bi da prigovaraju. Počeli su da osećaju zabrinutost kad god bi davali tople pahuljice. Iako su uvek nalazili tople pahuljice kad bi posegnuli u torbu, sve ređe i ređe su posezali i postajali su sve više škrti. Ubrzo ljudi primetiše nedostatak toplih pahuljica i počеше da se osećaju manje toplo i pahuljasto. Počеше da im se krive kičme, a ponekad bi i umirali zbog nedostatka toplih pahuljica. Sve češće i češće odlaziše kod veštice da bi kupovali napitke i masti, čak uprkos tome što im se činilo da ne deluju.

Dakle, situacija postade ozbiljna. Zla veštica koja je sve to posmatrala nije stvarno želela da ljudi umiru (jer mrtvi ljudi ne kupuju njene napitke i masti), te je smislila novi plan. Svi su dobili torbu vrlo sličnu onoj sa toplim pahuljicama, osim što je bila hladna. U veštičinoj torbi bile su hladne bodlje. Te hladne bodlje nisu činile da se ljudi osjećaju toplo i pahuljasto, već su činile da se umjesto toga osjećaju hladno i bodljikavo. Ali su sprečile su da se kičme krive. I od tada, kad god bi neko rekao: „Ja želim tople pahuljice“, ljudi koji su brinuli da ne iscrpe svoju zalihu bi rekli: „Ja ne mogu da ti dam tople pahuljice, ali da li želiš hladne bodlje?“

Ponekad bi dvoje ljudi prišlo jedno drugom misleći da će dobiti tople pahuljice, ali bi jedan ili drugi promenio mišljenje i završili bi dajući jedan drugom hladne bodlje. I, kao posledica toga, vrlo je malo ljudi umiralo, ali je mnogo ljudi bilo nesrećno i osećalo se hladno i bodljikavo.

Od dolaska veštice razmenjivalo se sve manje i manje toplih pahuljica. Zbog toga su one, za razliku od ranijih shvatanja da su dostupne kao vazduh, postale izuzetno vredne. To je prouzrokovalo da ljudi rade različite stvari u nameri da ih nabave. Pre nego što se pojavila veštica ljudi su znali da budu u grupama od troje, četvoro, petoro, ne brinući previše ko kome daje tople pahuljice. Posle dolaska veštice, ljudi su počeli da se uparuju i čuvaju svoje tople pahuljice isključivo jedan za drugoga. Ljudi koji su se zaboravili i dali svoje tople pahuljice nekom drugom, odmah bi se osetili krivim zbog toga što su znali da će njihov partner biti ogorčen zbog gubitka toplih pahuljica. Ljudi koji nisu mogli da pronađu darežljivog partnera, morali su da kupuju svoje tople pahuljice i morali su mnogo da rade da bi za njih zaradili. Neki ljudi su nekako postali popularni i dobijali mnogo toplih pahuljica bez obaveze da ih vrate. Ti ljudi su zatim prodavali tople pahuljice ljudima koji su bili nepopularni i trebale su im da prežive.

Drugo što se dogodilo jeste da su neki ljudi uzimali hladne bodlje – kojih je bilo bezgranično i koje su bile lako dostupne – bojali ih u belo i pahuljasto i davali ih kao tople pahuljice. Ti plagijati toplih pahuljica su zapravo bile plastične pahuljice i izazivale su dodatne teškoće. Na primer, dvoje ljudi koji bi se sastali i slobodno razmenjivali plastične pahuljice, pretpostavljali su da bi trebale da deluju da se osećaju dobro.

Umjesto toga, oni su se osećali loše. Kako su mislili da razmenjuju tople pahuljice, ljudi su postajali vrlo zbunjeni, pa zbog toga nisu otkrivali da su njihovi hladni, bodljikavi osećaji zapravo posledica činjenice da su dobili mnogo plastičnih pahuljica.

Tako je situacija bila vrlo, vrlo loša, a sve je počelo dolaskom veštice, koja je učinila da veruju da jednog dana, kada to budu najmanje očekivali, mogu posegnuti u torbu i tamo više neće naći tople pahuljice.

Ne mnogo kasnije, mlada žena širokih bokova, došla je u tu nesrećnu zemlju. Izgledalo je kao da ništa nije čula o zloj veštici i nije bila zabrinuta da će potrošiti tople pahuljice. Davala ih je slobodno, čak i kad joj nisu tražili. Zvali su je Žena-bok i osuđivali jer je deci dala ideju da ne treba da brinu o trošenju toplih pahuljica. Djeca su je vrlo volela jer su se uz nju osećala dobro i počela su da daju tople pahuljice kad god su osetila da im se to sviđa.

Odrasli su postali vrlo zabrinuti, pa su odlučili da donesu zakon kako bi sprečili decu da crpe svoje zalihe toplih pahuljica. Zakon je proglasio kriminalnim delom bezazleno davanje toplih pahuljica, bez dozvole. Mnoga deca, izgleda, za to nisu brinula; uprkos zakonu nastavila su da daju jedna drugoj tople pahuljice kad god su to želela i kad god im se tražilo. Kako je bilo mnogo, mnogo dece, gotovo koliko i odraslih, počelo je da izgleda kao da bi deca mogla da se izbore za svoje.

Teško je reći šta će se dogoditi. Hoće li snage zakona i reda odraslih zaustaviti bezbrižnost dece? Hoće li se odrasli pridružiti Ženi-boku i deci i iskoristiti priliku što će uvek biti toplih pahuljica koliko god je potrebno? Hoće li se setiti dana koje njihova deca žele da vrate, kad je toplih pahuljica bilo u izobilju jer su ih ljudi davali slobodno????

Borba se proširila po celoj zemlji i verovatno se dešava i tu gde ti živiš. Ako želiš, a ja se nadam da je tako, možeš da se pridružiš u davanju i traženju toplih pahuljica i budeš ljubazan i zdrav koliko god možeš.

Claude Steiner: Scripts People Live